

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobkyně: **N. N. N.**
narozená X, státní příslušnice Kamerunské republiky
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D.
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2022, č. j. MV-170695-4/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2022, č. j. MV-170695-4/SO-2022, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. et Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., na náhradě nákladů řízení částku ve výši 18 580,50 Kč.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně v roce 2016 uzavřela manželství s H. M. F., který je stejně jako ona státním příslušníkem Kamerunské republiky. Již v roce X se jim narodila dcera H. F. J., rovněž státní

příslušnice Kamerunské republiky, která s žalobkyní přicestovala do České republiky z Itálie v květnu 2021. Manžel žalobkyně má z předchozího vztahu syna S. F. (narozeného v roce X), jehož matkou je státní občanka České republiky a který sám je také českým občanem.

2. Právě ve vztahu k nezletilému S. se žalobkyně považuje za jeho rodinnou příslušnici, a proto z tohoto titulu podala dne 24. 5. 2021 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále je zákon o pobytu cizinců) ve znění účinném od 1. 1. 2021 do 1. 8. 2021 (viz č. II bod 2 zákona č. 274/2021 Sb).
3. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále „ministerstvo“) při posuzování žádosti žalobkyně shromáždilo následující podklady:
 - Záznam Policie ČR (dále jen „policie“) o provedení pobytové kontroly dne 29. 6. 2021 v místě žalobkyní označeného bydliště (adrese X), z něhož vyplývá, že policejní hlídka zde zastihla manžela žalobkyně, který popsal, že v bytě s ním a žalobkyní bydlí syn S. a dcera H.. Poté, co se žalobkyně vrátila z nákupu, tyto informace potvrdila a doplnila, že pečuje o děti, s nimiž bydlí přibližně dva měsíce, dříve bydlela v Itálii. Hlídka jednoznačně usoudila, že všechny osoby na prověřované adrese skutečně bydlí a sdílejí společnou domácnost.
 - Rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 13. 2. 2020, č. j. 0 Nc 29244/2019-35, 5 P a Nc 415/2149 (dále též jen „rozsudek OS Kolín z roku 2020“), jímž byl nezletilý S. svěřen do péče otce (manžela žalobkyně) a jeho matce uložil povinnost přispívat na výživné včetně povinnosti uhradit dlužné výživné. Opatrovnický soud vyšel ze zjištění, že po rozchodu žalobkynina manžela a byl nezletilý S. nejprve v péči své matky. V době, kdy byl v matčině péči, však měl být sexuálně zneužit synem matčina nového partnera, což bylo předmětem policejního vyšetřování. Od srpna 2019 převzal faktickou péči o nezletilého Samuela manžel žalobkyně. V jeho péči orgán sociálněprávní ochrany dětí (dále jen „OSPOD“) neshledal žádné závady, naopak shledal, že nezletilý S. je v péči otce spokojený, žalobkyni oslovuje „teto“, rozumí si také s její dcerou. Nedostatky byly shledány naopak na straně matky, která v roce přecházejícím vydání rozsudku koupila nezletilému S. hračku, ale o rok později se už o něj přestala zajímat a od té doby se s ním prakticky nevidá. Opatrovnický soud rovněž přihlédl k přání nezletilého S. zůstat s otcem, současně neshledal důvod pro úpravu styku s jeho matkou.
 - Čestné prohlášení manžela žalobkyně, který v něm uvádí, že jeho syn S. byl kvůli neopatrnosti jeho matky znásilněn, proto vyžaduje zvláštní péči. Přítomnost žalobkyně a dcery H. mu velmi pomáhá se s prožitým traumatem vyrovnat. Žalobkyně se S. vychází jako s vlastním, hraje se s ním, učí se s ním do školy, chodí s ním do rodinného centra a jezdí s dětmi na výlety. S. vychází rovněž s dcerou žalobkyně a jejího manžela. Žalobkyně s manželem se společně podílejí na zajištění S. péče fyzicky, finančně i emocionálně. Přestože S. není biologickým synem žalobkyně, jako matku ji oslovuje. Měla na něj dobrý vliv, naučila ho spoustu věcí a obnovila v něm to, co v dětském věku ztratil. Samuel je smutný, když s ním žalobkyně není. Děti s žalobkyní tráví většinu času, když je manžel žalobkyně v práci. V průběhu soudního řízení o svěření S. do péče manžela žalobkyně se potvrdilo, že je S. v jejich rodině v pořádku. K čestnému prohlášení je připojeno několik fotografií žalobkyně s dětmi z jejich běžného života.

- Smlouvu o poskytnutí sociálně aktivizačních služeb pro rodiny s dětmi uzavřené dne 25. 2. 2021 mezi žalobkyní a poskytovatelem LECCOS, z. s. (dále jen „Leccos“), z jejíhož obsahu vyplývá, že žalobkyně si stanovila za cíl najít pro „syna S.“ nového lékaře, pomoci mu zlepšit se v českém jazyce a v matematice, v čemž ji měl podporovat spolek Leccos.
 - Vyjádření sociální pracovnice spolku Leccos ze dne 28. 1. 2021, podle něhož žalobkyně od ledna 2020 pravidelně dochází do Rodinného centra Kostička na dopolední program pro rodiny s dětmi, nejprve s dcerou H. a později i se S.; využívá také jejich hlídání, konzultací a další sociálně-aktivizační služby.
 - Potvrzení Základní školy Český Brod ze dne 25. 1. 2021 o tom, že nezletilého S. každý den do školy přivádí a ze školy odvádí žalobkyně.
4. Ministerstvo rozhodnutím ze dne 9. 6. 2022, č. j. OAM-8120-18/PP-2021 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), žádost žalobkyně zamítlo podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože neshledalo, že by žalobkyně byla rodinnou příslušnicí nezletilého Samuela ve smyslu § 15a téhož zákona. Ministerstvo dále žalobkyni stanovilo lhůtu 30 dnů k vycestování z území ČR. Ministerstvo posoudilo postavení žalobkyně z hlediska § 15a zákona o pobytu cizinců a uzavřelo, že žalobkyně nenaplnuje ani jednu z definic rodinného příslušníka občana EU. Manžel žalobkyně není občanem ČR ani jiného členského státu EU, totéž platí o jejich společné dceři H.. Nezletilý S. je sice českým státním příslušníkem, ale jeho rodiči jsou manžel žalobkyně a jeho bývalá česká partnerka. Žalobkyně není jeho rodič, neosvojila ho a o jeho matce není známo, že by se vzdala rodičovských práv. Pokud jde o příbuzného občana EU dle odst. 2 písm. a) příslušného ustanovení, je třeba jím rozumět buď osobu pokrevně příbuznou, případně osobu s příbuzenským vztahem založeným osvojením. Rozšiřující výklad pojmu „*příbuzný*“ neumožňuje ani čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „*směrnice 2004/38/ES*“). Obdobně vymezuje příbuzenství § 771 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „*občanský zákoník*“). Žalobkyně tak nesplnila už první předpoklad § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Množinu vztahů, které zahrnuje § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je pak podle ministerstva nutné chápat jako vztahy partnerské ve smyslu mileneckého. Vztah obdobný rodinnému § 15a zákona o pobytu cizinců v rozhodné době nerozeznává. Ministerstvo považovalo za prokázané, že žalobkyně o S. pečuje, neprovedlo tedy výsledk žalobkyně ani S.. Ministerstvo neshledalo, že by prvostupňové rozhodnutí nepřiměřeně zasahovalo do soukromého či rodinného života žalobkyně. Žalobkyně nemá žádná práva ani povinnosti vůči S., „*bohužel i přesto, že se plně podílí na jeho výchově, péči a výživě*“. Tato práva a povinnosti náleží pouze jeho biologickým rodičům. Manžel žalobkyně, jemuž byl S. svěřen do péče, pobývá na území v rámci trvalého pobytu rodinného příslušníka občana EU. Povolit žalobkyni žádost je tak „*nemožné*“, přestože ministerstvo chápe složitost a citlivost celé situace žalobkyně, která zvolila nevhodný typ žádosti o pobytové oprávnění.
5. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž se obdobně jako později v žalobě soustředila na to, že její vztah k nevlastnímu synovi S. podle ní naplňuje znaky trvalého partnerského vztahu dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Stejně jako později v žalobě namítla nepřiměřenost dopadu prvostupňového rozhodnutí do soukromého a rodinného života jejího a S..

6. Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím ze dne 9. 11. 2022 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“) odvolání žalobkyně zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Ani žalovaná nezpochybnila, že žalobkyni se S. pojí citové pouto a že s ním skutečně žije ve společné domácnosti. Ztotožnila se se závěrem ministerstva, že postavení rodinného příslušníka dle § 15a zákona o pobytu cizinců nevyplývá z jakéhokoliv příbuzenského či rodinného vztahu nad rámec definic vymezených v tomto ustanovení. Žalobkyně je nevlastní matkou S., se kterým ji nepojí žádná příbuzenská vazba v tomto smyslu. Ani podle žalované nelze jejich vztah považovat za partnerský. Zamítnutím žádosti o povolení k přechodnému pobytu nemůže dojít k zásahu do práv dítěte ani k nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně, protože neudělení oprávnění neznemožňuje žalobkyni pobývat s rodinou na území. Pokud by žalovaná s ohledem na rodinný život žalobkyně udělila pobytové oprávnění, musela by popřít podstatu právní úpravy rozlišující pobytová oprávnění různých skupin cizinců. Žalobkyně zvolila typ pobytového oprávnění, k jehož udělení nesplňuje podmínky. Žalobkyně může požádat o sloučení se svým manželem podle § 42a zákona o pobytu cizinců, pro což nebyly dosud posuzovány podmínky, takže nelze říci, že by žalobkyni bylo odepřeno právo na společné soužití s její rodinou. Žalovaná si je vědoma toho, že pro podání takové žádosti by žalobkyně musela opustit území, ledaže by žalovaná v příslušném řízení usoudila, že podmínky podání žádosti jsou nepřiměřené a nelze je po žalobkyni požadovat. To však nyní žalovaná říci nemůže. Podle žalované nelze vyhovět žádosti o pobytové oprávnění, pro které nesplňuje cizinec podmínky proto, že by podání žádosti o pobytové oprávnění odpovídající jeho situaci bylo pro cizince nekomfortní či komplikované. Žalobkyně má navíc možnost požádat o vízum strpění dle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, pakliže v současné době nemůže opustit území z objektivních důvodů. Přestože je případ žalobkyně „z lidského hlediska specifický“, samotné negativní rozhodnutí nemá dopad do jejího rodinného a soukromého života. Ty by byly případně způsobeny žádostí o dlouhodobý pobyt. Právní úprava žalované neumožňuje měnit či mírnit zákonná pravidla při rozhodování o žádosti žalobkyně.
7. Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí podala žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“).

II. Obsah podání účastníků

8. Žalobkyně má za to, že na její vztah s nezletilým S. lze vztáhnout § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podle žalobkyně se pojmem „*partnerský*“ užitým v tomto ustanovení nemíní pouze milostný vztah dvou osob, ale také vztah osob, které nejsou sice pokrevně ani právně příbuzné, avšak pojí je silné pouto, tedy i pouto nevlastní matky k dítěti manžela. Tento výklad s ohledem na intenzitu vztahu nezletilého k žalobkyni vyžaduje též čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (sdělení č. 104/1991 Sb.; dále jen „Úmluva o právech dítěte“).
9. Žalobkyně je dále přesvědčena, že na její vztah s nezletilým S. je nutné hledět jako na vztah matky a nezletilého dítěte. Žalovaná se měla zabývat faktickým stavem a pojen „*rodinný příslušník*“ užit i při posuzování pouta žalobkyně a nezletilého S., jenž se nestýká s biologickou matkou, která o něj neprojevuje zájem ani nepřispívá na jeho výživu. Žalobkyně pomohla S. překonat trauma ze sexuálního obtěžování a umožnila mu prožít „*normální dětství*“. Fakticky roli matky převzala žalobkyně, na jejíž osobní péči je nezletilý S. závislý. Od doby vydání rozsudku opatrovníckého soudu uplynuly více než dva roky a od té doby se vztah žalobkyně a nezletilého S. značně prohloubil, takže ji dnes považuje za

matku. Děti mají plnohodnotný sourozenecký vztah. Žalobkyně s manželem dlouhodobě usilují o to, aby s oběma dětmi tvořili úplnou rodinu i po právní stránce. Manžel žalobkyně proto v listopadu 2022 u opatrovnického soudu inicioval řízení o návrhu na určení, že není třeba souhlasu matky s osvojením nezletilého S..

10. Žalobkyně dále namítá nedostatečné a nesprávné posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně i její rodiny. Žalovaná se omezila na domněnky o možnostech žalobkyně při získání jiného pobytového oprávnění, přestože právě dopady s jeho vyřizováním stojí proti individuálním okolnostem na straně žalobkyně a její rodiny. Zdůvodnění přiměřenosti dopadené napadeného rozhodnutí možností požádat o jiné pobytové oprávnění je navíc v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“). Žalobkyně nemá záruku kladného výsledku jiné její žádosti, na jejíž vyřízení má správní orgán 270 dnů. Takové odloučení od její rodiny by představovalo zásadní újmu pro nezletilé děti, především pro nezletilého S., který již o jednu matku přišel. Test proporcionality provedený žalovanou žalobkyně považuje za ryze formální, přestože případ žalobkyně sama označila jako specifický. Žalovaná vůbec nezohlednila faktický vztah žalobkyně a S., na jehož vytvoření žalobkyně po dlouhou dobu pracovala. Přetržením takové pouta by došlo k narušení důvěry mezi nezletilým S. a žalobkyní, která je mu opravdovou matkou. Žalobkyně osobně pečuje nejen o nezletilého S., ale také o nezletilou dceru H., která potřebuje k řádnému vývoji přítomnost obou rodičů. Manžel žalobkyně zajišťuje finanční příjem rodiny, zatímco žalobkyně se věnuje péči o nezletilé děti. Bez její pomoci by se při starosti o děti a domácnost neobešel. Vycestování žalobkyně by tak zasáhlo celou rodinu. Žalovaná nijak nezohlednila ani nejlepší zájem dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte. Podle žalobkyně jsou v jejím případě dány důvody pro nepřiměřenost napadeného rozhodnutí a žalovaná měla upřednostnit právo na rodinný život před závěrem ministerstva o nenaplnění zákonných předpokladů pro povolení přechodného pobytu.
11. Žalovaná ve vyjádření k žalobě zopakovala důvody napadeného rozhodnutí, v němž se již podrobně vyjádřila k odvolacím námitkám stejného znění.
12. Manžel žalobkyně, ač soudem vyzván, nevyužil práva vystupovat v řízení jako osoba zúčastněná na řízení. Neoznámil soudu ani to, že by takto chtěl v řízení vystupovat za syna S. nebo dceru H..

III. Doplnující skutková zjištění

13. Při jednání dne 28. 8. 2023 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích. Zástupce žalobkyně zdůraznil osobní vazby žalobkyně k nezletilému S., poukázal na snahu žalobkyně o jeho osvojení, a současně zdůraznil, jaké obtíže by pro žalobkyni představovalo, kdyby musela jen kvůli podání žádosti o strpění cestovat do země původu a odsud ještě do sousední země s příslušným zastupitelským úřadem, kdy by teprve mohla podat žádost. Zástupkyně žalované zdůraznila, že nebyl zpochybňován vztah žalobkyně k nezletilým dětem (synu S. a dceři H.), nicméně žalobkyně ve vztahu k nim nenaplňuje zákonem stanovené podmínky rodinného příslušníka, a pokud jde o probíhající řízení o osvojení u opatrovnického soudu, tak toto nastalo až po vydání napadeného rozhodnutí a v průběhu správního řízení k tomu nebylo možno přihlížet.
14. Nad rámec správního spisu soud doplnil dokazování protokolem z jednání u Okresního soudu v Benešově ze dne 16. 5. 2023, rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 28. 2. 2023, č. j. 0 Nc 7025/2022-53, sp. zn. 5 P a Nc 395/2022 (dále jen „rozsudek

Okresního soudu v Kolíně z roku 2023“), přípisem téhož soudu ze dne 10. 8. 2023, protokolem z jednání z téhož soudu ze dne 22. 8. 2023 ve věci sp. zn. 0 Nc 7010/2023, a dále. Z nich soud zjistil, že byl zamítnut návrh žalobkynina manžela (S. otce) na určení, že není třeba souhlasu matky s osvojením nezletilého S., nicméně matka následně u Okresního soudu v Benešově učinila prohlášení, v němž udělila souhlas, aby byl nezletilý S. osvojen žalobkyní. Proto žalobkyně podala návrh na osvojení a dne 22. 8. 2023 bylo rozhodnuto o svěřeni nezletilého Samuela do její péče coby budoucí osvojitelky na dobu před osvojením.

IV. Posouzení věci soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel v souladu ze skutkového a právního stavu ke dni jeho vydání žalovanou (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
16. Napříč žalobními body je opakovaně namítán nedostatek přijatých důvodů mající za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. K tomu soud konstatuje, že nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů nelze chápat jako sílu argumentační přesvědčivosti (jak se patrně domnívá autor žaloby) či jako subjektivní naplnění představy účastníka o míře podrobnosti odůvodnění, nýbrž jako objektivní překážku znemožňující soudu podrobit rozhodnutí správního orgánu přezkumu a zhodnotit jím přijatý skutkový či právní závěr (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Takovým nedostatkem však napadené rozhodnutí netrpí, neboť žalovaná v něm přehledně popsala zjištěný skutkový stav, shrnula rozhodnou právní úpravu a srozumitelně vysvětlila, na základě čeho usuzuje, proč žalobkyně nenaplnila zákonné důvody pro povolení přechodného pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců, a proč z toho plynoucí dopady do soukromého a rodinného života jí či její rodiny nelze považovat za nepřiměřené. Žalovaná tedy učinila o všech rozhodných otázkách plně přezkoumatelný závěr. Jiná otázka je, zda je tento závěr i věcně a právně správný (k tomu viz dále), objektivně však jde o důvody zcela způsobilé přezkumu.
17. Soud se proto zaměřil na věcný přezkum závěrů přijatých žalovanou. Mezi účastníky přitom zjevně není sporné, že žalobkyně tvoří fakticky rodinnou domácnost spolu se svým manželem, jejich společnou dcerou H. a s manželovým synem S.. Stejně tak není spor o naplnění vztahu mezi žalobkyní a nezletilým S., ani o míře péče, která žalobkyně tomuto chlapci poskytuje. Podstatou sporu je otázka, zda tento vztah, jenž fakticky odpovídá vztahu mezi dítětem a pečujícím rodičem, lze podřadit pod právní definici rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců.

IV.a Rodinný příslušník ve smyslu partnerského vztahu

18. Podstatná část žaloby je vystavěna na argumentaci, že vztah žalobkyně s nezletilým Samuelem lze širokým výkladem podřadit pod definici trvalého partnerského vztahu podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
19. S tím soud nesouhlasí a ztotožňuje se s hodnocením žalované i ministerstva, že takto nelze chápat jakýkoliv vztah, ale pouze vztah osob, které žijí v partnerském vztahu, ale nejsou sezdány nebo nejde o registrované partnery.

20. To je patrné jednak již z textace § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se za rodinného příslušníka občana EU považuje také cizinec, který prokáže, že „*má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu*“.
21. Tento jazykový výklad podporuje i důvodová zpráva k zákonu č. 314/2015 Sb. (jímž bylo předmětné ustanovení v zákoně o pobytu cizinci novelizováno na znění rozhodné v době vydání napadeného rozhodnutí), podle níž se za rodinného příslušníka EU považuje také partner občana EU, tedy *druh či družka*, který s ním žije ve společné domácnosti, tedy se nejedná o manželství ani o registrovaná partnerství, ale o faktické partnerské vztahy, které mají trvalou povahu.
22. Stejně tak i směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), na jejímž základě byla ustanovení o rodinných příslušnících občanů EU transponována do zákona o pobytu cizinců, ve svém čl. 3 bod 2 písm. b) zmiňuje „*partnera, se kterým má občan Unie řádně doložený trvalý vztah*.“
23. Týž výklad zastává i judikatura. NSS v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, pro naplnění znaků trvalého partnerského vztahu dle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyžadoval, aby šlo o trvalé soužití dvou osob, které svou intenzitou odpovídá vztahu druhu a družky. V rozsudku ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 - 40, byly pro NSS příznačné charakteristiky jako věrnost, vzájemnost a rovnost partnerů. Rovněž v rozsudku ze dne 21. 7. 2022, č. j. 8 Azs 69/2022-33, na něž odkázala žalovaná ve vyjádření k žalobě, NSS mimo jiné odlišil vazby partnerské a vztahy rodičů s dětmi.
24. Z uvedených důvodů nepřichází v úvahu, aby jako trvalý partnerský vztah byl posuzován vztah osoby pečující o nezletilé dítě, jako je tomu v případě žalobkyně a nezletilého S.. Správní orgány obou stupňů proto správně vyhodnotily, že podmínky pro přiznání statusu rodinného příslušníka podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v tomto případě zjevně naplněny nejsou.

IV.b Rodinný příslušník ve smyslu rodiče

25. Optikou žalované i ministerstva byl vztah žalobkyně a nezletilého S. připodobňován k faktickému vztahu rodiče a dítěte, přesto však správní orgány dospěly k závěru, že nejsou splněny podmínky § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, podle něhož se rodinným příslušníkem občana EU rozumí jeho „*rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje*“, neboť dospěly k závěru, že *rodič* dle citovaného ustanovení je myšlen rodič biologický či právní (např. osvojitel), nikoliv osoba fakticky zastávající funkci rodiče. Předmětné ustanovení sice nebylo v žalobě explicitně zmiňováno, z obsahu žaloby je nicméně zřejmé, že nosná část argumentace je založena na tom, že na vztah žalobkyně a nezletilého S. je nutné hledět jako na vztah matky a nezletilého dítěte, kdy byl kladen zejména důraz na to, že žalobkyně zastává mateřskou roli jak vůči své vlastní dceři H., tak vůči manželovu synu S., o jehož osvojení navíc usiluje. Tuto část argumentace proto soud vyhodnotil jako žalobní bod zpochybňující správnost aplikace § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
26. Soud konstatuje, že § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se vztahuje na rodiče českého občana mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, čili je třeba naplnit současně

podmínky rodičovského statusu a skutečné péče. Nesplnění byť jedné z těchto podmínek brání aplikaci předmětného ustanovení. V nyní projednávané věci přitom není spor o tom, že žalobkyně nezletilému S. poskytuje skutečnou péči, nýbrž o povahu rodičovského statusu.

27. Judikatura opakovaně dovodila, že dotčené ustanovení se vztahuje na rodiče právního, tedy matrikového, jenž je zapsán v rodném listu dítěte, případně rodiče biologického, neshoduje-li s matrikovým rodičem, což koresponduje s dikcí § 771 občanského zákoníku spojujícího příbuzenství s pokrevním poutem či osvojením. Asi nepřehledněji tyto závěry shrnul Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 10. 4. 2018, č. j. 57 A 51/2017 - 53, který zkoumal, zda lze cizince považovat za rodiče nezletilých dětí jeho manželky, přičemž dovodil, že *„význam pojmu rodič znamená otce nebo matku a rodičovství vůči dítěti lze prokázat veřejnou listinou, a to rodným listem dítěte. Rodičovství může být, kromě pokrevního pouta, také založené osvojením, kdy se tedy jedná o tzv. statusovou změnu. V tomto případě ale nebylo sporu o tom, že otcem nezletilých dětí je pan E.O., státní občan ČR, což vyplývá z rodných listů dětí. Soud má za to, že správní orgány nepochybily, pokud shledaly, že vztah mezi žalobcem a nezletilými dětmi žalobcovy manželky není vztahem rodinným, tedy vztahem rodič – dítě. Uvedený žalobcův vztah s nezletilými dětmi nelze dle zákona o pobytu cizinců považovat za formu rodičovství. Správní orgány nijak nezpochybňovaly vazbu mezi žalobcem a nezletilými dětmi jeho manželky, avšak správně uzavřely, že se nejedná o příbuzenský vztah, kdy jedna osoba pochází od druhé. Na okraj soud dále uvádí, že jde-li o osoby, které nemají žádného společného předka, nejedná se o příbuzné de iure. Může jít o situaci, kdy si manželka do manželství „přivede“ své děti z předchozího vztahu. Toto příbuzenství můžeme nazývat jako tzv. sociální a právně významné může být kupříkladu z titulu osob blízkých (viz § 22 nového občanského zákoníku), tedy osob, které spolu trvale žijí. Na základě tohoto statusu ovšem nelze získat dané pobytové oprávnění, jelikož žalobce nesplňuje podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy není rodičem nezletilých dětí“* (zdůraznění doplněno zdejší soudem). K témuž závěru dospěl i NSS v rozsudku ze dne 8. 9. 2021, č. j. 1 Azs 18/2021 - 48, odst. [29], v němž vyložil, že „[u]stanovení § 15a vycházející ze směrnice o rodinných příslušnících váže podmínky pro udělení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 87b zákona o pobytu cizinců zjednodušeně řečeno na pokrevní spojení s občanem EU (zejména v linii přímé), svazek právní (manželství, registrované partnerství, osvojení) či odkázání na jeho výživu či péči. Stěžovatel je však nevlastním otcem občanky EU, která má oba biologické rodiče. Směrnice cílí na neodlučování vyživovaných (závislých) osob (zejména potomků) od občanů EU, nikoliv naopak, což má svůj smysl. Výživou, péčí či jinak závislé osoby velmi obtížně povedou plně samostatný život, tedy stěží (bez cizí pomoci) například vycestují do země původu, obstarají si pobytový titul a zajistí si na potřebnou dobu obživu. To však neplatí naopak.“ V odkazované věci přitom šlo o takřka identickou situaci jako v nyní posuzované věci, neboť NSS posuzoval otázku, zda manžel občanky třetího státu může být považován za rodiče její dcery z prvního manželství, přičemž na tuto otázku odpověděl záporně, a to mj. právě z důvodu, že pojem *rodič* je třeba vykládat ve smyslu biologickém nebo právním, a nikoliv faktickým, s nímž není spojen vznik rodičovské odpovědnosti.
28. S ohledem na výše uvedené soud sdílí výklad správních orgánů, že rodičem podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je pouze rodič právní či rodič biologický. Takovým rodičem však žalobkyně není. V době vydání napadeného rozhodnutí nebyl mezi žalobkyní a nezletilým S. ani příbuzenský vztah založený osvojením.

29. Soud samozřejmě nepřehlédl, že žalobkyně o osvojení nezletilého S. aktivně usiluje, to ovšem nemění nic na tom, že v době rozhodování správních orgánů neexistovalo (a zatím stále neexistuje) pravomocné rozhodnutí opatrovnického soudu o osvojení. Opatrovnickým soudem schválené svěřeni nezletilého S. do péče žalobkyně na dobu před osvojením, k němuž došlo dne 22. 8. 2023, představuje toliko přípravnou fázi pro řízení o osvojení (srov. § 823 až § 829 občanského zákoníku), k němuž navíc došlo až po vydání napadeného rozhodnutí. V této souvislosti je třeba připomenout, že soudní přezkum je fixován právě ke skutkovému a právnímu stavu v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.), proto lze plně přisvědčit argumentaci zástupkyně žalované při jednání, že aktivní kroky směřující k osvojení nemohly být v době vydání napadeného rozhodnutí dost dobře zohledňovány. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že nijak nerozporuje kvalitu péče, kterou žalobkyně nezletilému S. poskytuje, nicméně jak vyložila shora citovaná judikatura, faktický výkon péče nezakládá rodičovskou odpovědnost, a logicky tedy ani status rodiče. Žalovaná i ministerstvo proto správně uzavřely, že základní podmínka § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců není naplněna. Tím samozřejmě není vyloučeno, že v případě úspěšného osvojení by žalobkyně v budoucnu zmiňovanou podmínku naplnit mohla, nicméně v době vydání napadeného rozhodnutí k tomu předpoklady zjevně dány nebyly.

*IV.c Rodinný příslušník na základě příbuzenství
a předchozího spolužití ve společné domácnosti*

30. Dle soudu část žalobní argumentace z hlediska svého obsahu cílí na naplnění podmínek rodinného příslušníka podle § 15a odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož se za rodinného příslušníka občana EU považuje též cizinec, který prokáže, že „*je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti*“.
31. Na první pohled se může jevit, že se citované ustanovení na žalobkyni nevztahuje a že žalobkyně ani jeho podmínky netvrdí, neboť před vstupem na území ČR s nezletilým S. nežila v jiném státě (a ani toto netvrdila). Žalobkyně nicméně v žalobě jednoznačně brojila proti závěru správních orgánů (a vyplynulo to i z argumentace jejího zástupce během ústního jednání) o tom, že nemůže naplnit *žádnou* ze zákonných definic rodinného příslušníka dle § 15a zákona o pobytu cizinců. Napadené i prvostupňové rozhodnutí přitom výslovně vycházela mj. i z úvahy, že žalobkyně se S. nejsou v žádném příbuzenském vztahu, tudíž žalobkyni nelze považovat (ani) za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože žalobkyně není Samuelovou matkou, proto brojila-li žalobkyně proti závěru, že nemůže žádnou ze zákonných definic rodinného příslušníka naplnit, nelze jinak než dovodit, že namítala i nesprávnost úvah o aplikaci zmiňovaného ustanovení.
32. Tuto část žalobních námitek soud považuje za důvodnou.
33. V souvislosti s vypořádáním dané je nutno zohlednit výklad § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců ve světle závěrů **rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022 – 26**. Podle výkladu odkazovaného judikátu totiž může přechodný pobyt na území podle § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1 ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nabýt i cizinec, který na území ČR již dlouhodobě pobývá a žije ve společné domácnosti s osobou, jež má k okamžiku podání žádosti o přechodný pobyt státní občanství ČR, a to za podmínky, že mezi těmito osobami existuje vztah závislosti založený na úzkých

a stálých osobních vazbách navázaných v téže domácnosti a vzešlých ze společného domácího života, jenž přesahuje rámec pouhého dočasného soužití, určovaného čistě účelovými důvody, a to v době bezprostředně předcházející podání žádosti o přechodný pobyt. Tento výklad NSS vychází z úvahy, že § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců nad rámec směrnice 2004/38/ES zrovnoprávňuje rodinné příslušníky občanů ČR s rodinnými příslušníky občanů EU, a proto je nutné dotčené ustanovení vykládat tak, že obsáhne i rodinné příslušníky občanů ČR, kteří s těmito občany ČR započali rodinný život určité intenzity a významu až na území ČR. Následování či doprovázení občana EU proto není ani nezbytnou podmínkou vyplývající ze směrnice 2004/38/ES či judikatury SDEU.

34. Jak soud již uvedl výše, žalovaná i ministerstvo plně uznaly intenzitu vztahových vazeb žalobkyně a nezletilého Samuela včetně vztahu jeho závislosti na komplexní péči žalobkyně. Mezi účastníky tedy nebyla sporná existence vztahu závislosti založené na úzkých a stálých osobních vazbách navázaných v téže domácnosti a vzešlých ze společného domácího života, jenž přesahuje rámec pouhého dočasného soužití ve smyslu výkladu shora odkazovaného rozsudku NSS č. j. 3 Azs 271/2022 – 26. V tomto směru je tedy splněna základní podmínka dle § 15a odst. 2 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců.
35. Spornou tak zůstává jen otázka, zda lze žalobkyni a nezletilého Samuela považovat za *příbuzné*, neboť výchozí podmínkou posuzovaného ustanovení je skutečnost, že cizinec je *příbuzným občana Evropské unie*.
36. Žalovaná a ministerstvo přitom vycházely z úvahy, že žalobkyně se Samuelem nejsou v žádném příbuzenském vztahu, tudíž žalobkyni nelze považovat (ani) za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože žalobkyně není Samuelovou matkou. S tím však soud nesouhlasí.
37. Z čl. 3 bodu 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES plyne povinnost členských států usnadnit vstup a pobyt tzv. oprávněných osob, jimiž jsou všichni rodinní příslušníci, kteří jsou členy domácnosti v zemi, z níž pocházejí. Bod 6) odůvodnění směrnice zavazuje hostitelské členské státy k zachování jednoty *rodiny v širším slova smyslu* a věnování patřičné pozornosti postavení osob, které *nejsou zahrnuty v definici rodinného příslušníka*, při řešení otázky, zda by těmto osobám měl být vstup a pobyt umožněn *s ohledem na jejich vztah k občanu EU*. Tento cíl opakovaně ve své judikatuře zdůraznil i Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“), například v rozsudku velkého senátu ze dne 5. 9. 2012, C-83/11, *Rahman*, odst. [32], konstatoval, že při naplnění cíle zachování rodiny v širším slova smyslu jsou u osob, které nespádají pod definici rodinného příslušníka občana EU, rozhodné úzké a stabilní rodinné vztahy „z důvodu specifických *faktických* okolností, jako je ekonomická závislost, skutečnost, že jsou členy domácnosti nebo vážné zdravotní důvody“ (zdůraznění doplněno zdejší soudem). Přesně v tomto duchu je nutno vykládat i § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, který je z čl. 3 bodu 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES převzat.
38. K uvedenému širšímu pojetí se přiklonila i judikatura českých správních soudů. NSS například dovedl, že pojem *příbuzný* je třeba „vykládat shodně s pojmem „ostatní rodinný příslušník“, užitým v čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice, jako neurčitý právní pojem, jehož naplnění musí být posuzováno vždy s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu. Přitom je třeba zvážit charakter dotčeného příbuzenského vztahu, který nemusí záviset pouze na formalizovaných rodinných vazbách. Samozřejmě pro zjištění, zda je konkrétní osobu třeba pokládat za příbuzného ve smyslu § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců, respektive

ostatního rodinného příslušníka ve smyslu čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice je nutné, aby tato osoba měla s občanem Evropské unie určitý stupeň rodinné vazby. Nelze ad absurdum akceptovat tvrzení, že tato osoba je „příbuzným“ proto, že má s občanem EU společného předka v 17. století (k takovému pojetí by mohlo s určitou nadsázkou vést přijetí názoru krajského soudu). Na druhou stranu nelze tento pojem ani aplikovat natolik restriktivním způsobem, který by vylučoval osoby obecně považované za příbuzné, jakkoli je nelze zařadit mezi příslušníky tzv. „jádrové“ rodiny“ (podle rozsudku NSS ze dne 27. 4. 2016, č. j. 4 Azs 230/2016 – 54, odst. [28]. Obdobně Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 25. 1. 2023, č. j. 8 A 6/2021-51, odst. [17] konstatoval, že „pojem „příbuzný občana EU“ nemá být vykládán restriktivně a ztotožňován toliko s formalizovanými, resp. formálními rodinnými vazbami (tedy např. pouze s institutem příbuzenství a švagrovství), ale má naopak vést – pokud se nejedná právě o takový typ rodinných vazeb – ke zkoumání existence faktických rodinných vazeb. Z čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice totiž vyplývá, že jsou zde zdůrazňovány jednak znak příbuzenství, jednak právě vyživovací povinnost popř. společná domácnost a faktická péče, jakožto základní funkce, kterou rodina plní“. Z týchž východisek čerpal i zdejší soud v rozsudku ze dne 10. 2. 2022, č. j. 54 A 63/2019 - 48, v němž za příbuzného ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců shledal otčíma cizinky, s jejíž matkou žil v trvalém partnerském vztahu, a všichni společně žili v jedné domácnosti jako rodina.

39. Ani v nyní posuzované věci nemá soud důvod se od těchto interpretačních východisek odchýlit. Proto konstatuje, že *příbuzným* ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemusí být nutně pouze rodič či jiný biologický předek, jak usuzovaly správní orgány, nýbrž i jiná osoba fakticky plnící funkci člena rodiny.
40. Přesně takový typ vazby pojí žalobkyni s nezletilým S., který byl svěřen do výlučné péče manžela žalobkyně a žije výhradně s ním, s žalobkyní a se svou polorodou sestrou, která je společnou dcerou žalobkyně a jejího manžela. Žalobkyně s manželem dříve žili v Itálii, do ČR se však přemístili proto, aby se mohli starat také o manželova syna. Od té doby žalobkyně fakticky plní funkci primární pečovatelky o obě děti, tedy i o nezletilého S., třebaže jejím biologickým synem není. Jak ostatně vyplynulo z podkladů shromážděných v průběhu správního řízení (viz zejm. rozsudek OS Kolín z roku 2020), nezletilý S. si k žalobkyni postupně vybudoval vztah jako k „náhradní“ matce, jako matku ji též začal oslovovat a jeho vztah k ní je již evidentně intenzivnější než k jeho vlastní matce. S ohledem na uvedené soud nemá pochyb, že žalobkyni a nezletilého S. je nutno považovat za *příbuzné* ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
41. S ohledem na uvedené soud uzavírá, že žalovaná i ministerstvo vycházely z nesprávného právního závěru, že žalobkyně nemůže být považována za příbuznou nezletilého S., a tedy že nemůže naplnit výchozí podmínku dle § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. V důsledku tohoto nesprávného úsudku správní orgány následně chybně vyloučily možnost splnění navazující podmínky plynoucí z bodu 1 ve spojení s odst. 3 téhož ustanovení, ve vztahu k níž soud opět připomíná nosné závěry rozsudku NSS č. j. 3 Azs 271/2022 – 26, podle nichž není třeba prokazovat následování či doprovázení občana EU, ale toliko existenci vztahu závislosti založeného na úzkých a stálých osobních vazbách navázaných v téže domácnosti a vzešlých ze společného domácího života přesahujícího rámec pouhého dočasného soužití. Status rodinného příslušníka ve smyslu podmínek § 15a odst. 2 písm. a) bod 1 ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců tedy žalobkyně zjevně naplnit mohla. Z tohoto důvodu nemůže napadené rozhodnutí obstát a soud jej proto zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).

IV.d Přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života

42. Podstatná část žalobní argumentace spočívala na zdůrazňování nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. K tomu soud konstatuje, že zkoumání této otázky slouží jako korektiv, který nastupuje teprve v případě, kdy jsou jinak splněny podmínky pro zamítnutí žádosti cizince o pobyt. Jak ovšem vyplývá ze shora uvedeného, soud shledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí v důsledku nesprávného posouzení možnosti naplnit podmínku dle § 15a odst. 2 písm. a) bod 1 ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců (srov. odst. [30] až [42] tohoto rozsudku). Za dané situace, kdy dosud nebyl prokázán zákonný důvod pro zamítnutí žádosti žalobkyně, by bylo předčasné se nepřiměřeností zásahu do jejího soukromého a rodinného života vůbec zabývat. Hodnocení přiměřenosti napadeného rozhodnutí by přicházelo v úvahu až tehdy, pokud by žalobkyně zákonem stanovené podmínky pro zvolený typ pobytového oprávnění naplnit vůbec nemohla, teprve v takovém případě by byl prostor ke zhodnocení, zda individuální zájem cizince na ochranu jeho soukromého a rodinného života může převážet nad veřejným zájmem státu na regulaci konkrétního typu pobytového oprávnění. Toto vyvažování však nelze učinit za situace, kdy jedna miska vah dosud zůstala zcela prázdná.

V. Závěr a náklady řízení

43. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil pro nesprávné právní posouzení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s., výrok I). V dalším řízení je žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), že žalobkyně vůči nezletilému S. naplňuje podmínku rodinného příslušníka ve smyslu § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1 ve spojení s odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to zejména v kontextu výkladu rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2023, č. j. 3 Azs 271/2022 – 26 (podrobněji viz odst. [30] až [42] tohoto rozsudku). Z tohoto závazného právního názoru žalovaná vyjde při novém posouzení žádosti žalobkyně. Pakliže žalovaná dospěje k závěru, že vedle naplnění zmiňované podmínky jsou splněny i další zákonem vyžadované podmínky pro vyhovění této žádosti, nemusí prvostupňové rozhodnutí nezbytně rušit, ale může jej v potřebném rozsahu toliko změnit (§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Právě s přihlédnutím k možnosti budoucí změny prvostupňového rozhodnutí soud nepřistupoval k tomu, aby jej rušil spolu s napadeným rozhodnutím (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalobkyni soud přiznal náhradu nákladů v celkové výši 18 580,50 Kč. Tuto částku tvoří zaplacené soudní poplatky za podání žaloby (3 000 Kč) a návrhu na přiznání odkladného účinku (1 000 Kč) a náklady právního zastoupení advokátem (14 580,50 Kč). Ty se skládají z odměny za zastupování za tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, sepsí žaloby a účast na jednání před soudem nepřesahujícím dvě hodiny) se sazbou 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu)] a jeden úkon (návrh na přiznání odkladného účinku žalobě) s poloviční sazbou 1 550 Kč [§ 11 odst. 2 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu]. K této částce náleží paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 1 200 Kč. Protože zástupce žalobkyně je společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie, která je plátkyní daně z přidané hodnoty, je součástí náhrady nákladů řízení i náhrada této daně vypočtená z odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů

(§ 57 odst. 2 s. ř. s.), tj. 21 % z 12 050 Kč, což je 2 530,50 Kč. Takto vypočtenou náhradu nákladů řízení v celkové výši 18 580,50 Kč je žalovaná povinna zaplatit žalobkyni do 30 dnů právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.) k rukám jejího zástupce (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, užitého na základě § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. srpna 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu